

BRASSÓI LAPOK

P O L I T I K A I N A P I L A P.

Nyomda- és kiadóhivatal

Brassó, Kapu-utca 60 szám. — Telefon szám 177.

ELŐFIZETÉSI DIJ.

Helyben házhoz hordva, vidékre postán küldve:
egész évre 10 frt, fél évre 5 frt, negyed évre 2 frt 50 kr.

Egyes szám ára 4 kr., kapható:

a kiadóhivatalban, Gross G. Polánek és Friedmann F. urak üzleteiben

Felolós szerkesztő:

Dr. Vajna Gábor.

Szerkesztőség: Kapu-u. 60.

Értekezhetni:

d. e. 8—9 és d. u. 2—4 óráig.

Telefon szám 177.

HIRDETÉSI DIJ:

3 hasábos garmondsor v. annak helye 1-szeri hirdetésnél 12 kr
2 hasábos garmondsor 8 kr. Nagyobb és többszöri hirdetésnél kedvezmény. Minden egyes hirdetés után még külön 30 kr. bélyeg-díj fizetendő.

Nyilttér sora 15 kr.

Hirdetések és nyilttéri cikkek díja előre fizetendő.

Jegyzőkönyv nyelve.

Brassó, május 25.

Nem tudom, jól megválasztotta-e magyarságunk az időt arra, hogy Brassó város képviselőtestületének jegyzőkönyvi nyelve is dokumentálja azt, hogy e város Magyarországon van s hogy lakosságának immár nagyobb harmada magyar nyelvű. De ha egyszer ez irányban a lakosság terére lépett, akkor mulhánál érvényesítenie kell a jogait, mely épp oly igazságos és jogos, mint természetes és méltányos. Nincs is kétség a siker iránt; tudják a magyarok ellenzői is. Miért kényszerítene tehát minket arra, hogy talán elkeseredett harccal küzdjünk ki a mi igazunkat, hogy ügyünk diadala az ő direkt vereségük legyen? Nem lett volna-e jobb reájuk nézve is, ha ők az önkéntesség látszatával, a méltányosság belátásának alapján, hatalmuk érzetében megadják azt, a mit mi a magunk és a törvény erejéből, de immár az ő erejük gyöngítésével, úgy is ki fogunk vinni. Hisz itt nem arról volt szó, hogy ők feladják valamely valódi vagy képzelt jogukat, hanem hogy elismerjék másoknak is természetes jogát. Belátták ezt közöttük is a mérsékeltberek, a józanabbak, a mit tanusít a Kr. T. szombati vezércikkének lényege, számos tévedés mellett is.

Ez alkalommal az ügynek csak két mozzanatára kívánok reflektálni. Először, hogy van az, hogy a magyarok indítványának 41 aláírói közül csak 24 jelent*) meg a döntő pillanatban, hogy személyesen is helyt álljon meggyőződése mellett? Nagyobb fegyelemre, összetartásra és ügybuzgóságra volna szükség.

A harc legádázabb kirohanása dr. Lurtz az a gyűlölet mérgével terhes kifakadása volt, hogy az oláhoknak

*) Kevesebb magyar volt jelen, mert 23 szavaztak az indítvány mellett ezek közt pedig voltak a tanács tagjai is és más szászok.

Szerk.

megadná a jegyzőkönyvi nyelvet, ha még nem volna meg és ha kérnék, de a magyarnak nem. Pedig Lurtz ur tudhatná és tudja is, hogy a szászság nemzetiségét nem az elmagyarosodás fenyegeti, hanem az eloláhosodás. De mit bánja a zöldek kolomposa, hogy mi történik az ő fájával. Neki szerep kell és ebből jövedelem. Népe jövőjével nem törődik. Après nous la deluge!

A zöld vezér ugyanis a helyi politikának olyan Catilinája, a kinek nincs annyi egyéni kiválósága, annyi erkölcsi sulya, hogy békés, rendes viszonyok és egészséges természetes politikai körülmények közt érvényesülni bírja. Az ő eleme az egyenetlenség, a meghasonlás, az izgalom. Neki testvérharc kell, hogy egy exaltált frakciót izgathasson, bujtogasson. A népszerűség árverésén ő a legtöbbet ígérő demagog. Adni persze nem adhat semmit. Nem igaz barátja ő népének, és nem is igaz szívből gyűlöli ő a magyart. A gyűlölet nála forgó tőke, melylyel üzemből tartja üzleteit. Ha megtörténnék az, hogy az egész szászság kivétel nélkül a magyarok ellen fordulna, de Lurtz urat nem ismerné el sem fő, sem alvezérnek, akkor egyáltalában nem volna valószínűtlen az, hogy mostani tüzetokádó legádázabb ellenségünk egy magyar-barát szász pártot szervezne és ilyen irányban izgatna népe közt. Mert ő okvetlenül első akar lenni, ha nem is Rómában, hát legalább bármely frakció táborában. Az ő existenciája erre van berendezve.

Lurtz eljárása tehát érthető. De hová lett ez ügyben a szászok összeségének híres régi prudens és circumspectus volta. Igazán végső küzdelemre akarják kényszeríteni a brassói magyarságot? Azt gondolják, hogy a magyar állam ebben az ügyben cserben fogja azt hagyni, a mint megtette néha? És lehet ésszerűen remélniök, hogy övék lesz a végső diadal e viadalban? Mint fegyvertársakra számíthatnak egyelőre az oláhokra. Ezek nem kockáz-

tatnak semmit. Ezek nem bánják, ha a szász elem meddő tusákra fecserli életerejét; az oláhok jól számító öröklösök.

A szászok romlása, pusztulása nem lehet a magyarság érdeke. Lurtzot és az ő momentán többségét ne tévesztjük össze a szász néppel. Alkut nem ismerve küzdjön a brassói magyarság anyanyelve s az állam nyelve természetes és törvényes jogaiért. De jogos elkeseredésében se tagadja meg a magyar jellemvonásokat: a méltányosságot, a nagylelkűséget, a politikai érettséget. Ne küzdjön ellenfele fegyverével. Mindenekelőtt legyen feltétlenül egyetértő, egyakaratu. S ekkor bizonyára mielőbb jegyzőkönyvi nyelvvé lesz Brassóban a város lakossága nagyobb harmadának s a magyar államnak anyanyelve!

Dr. H. A.

Belföld.

Brassó, május 25.

A koronázás évfordulóját, június 8-át az idén is megünneplik Budapest minden iskolájában.

Wlassics miniszter elhatározta, hogy a volt határőrvidékeken lévő torontálalmási összes községi iskolákat beszünteti és januártól kezdve magyar tannyelvű állami iskolákat állít fel.

A temesvári pénzszekrénygyárt a napokban a tűzvész elhamvasztotta. Bennégett a gyár teljes készlete. A kár ötvenezer forint.

Császka György kalocsai érsek június 19-én ünnepli püspökké szentelésének 25-ik évfordulóját.

Külföld.

Brassó, május 25.

A király tegnap angol dragonos-ezredének egyenruhájában meglátogatta az angol nagykövetet és személyesen szerencsét kívánt Viktoria királynő 80-ik születésnapjához.

A bécsi «Fremdenblatt» azt írja, hogy a kiegyezési tárgyalások nehézségekkel járnak.

Mark Twaint, a kitünő amerikai humoristát, ki most ismét Bécsben van, a király ma külön kihallgatáson fogadta.

Miklós czár Vilma hollandi királynőnek a Katalin-rendet adományozta.

Wilfinger József apostoli hittérítő Kínában arra törekszik, hogy magyar templomot építsen.

Szent-Pétervárott 23-án éjjel havazni kezdett és a havazás hideg időjárás mellett egész nap tartott. Az öböl jégmentes.

Koppenhágában a hadi laboratóriumban gránátok töltése közben borzasztó robbanás történt. Két munkás elpusztult.

A „Magyar Hirlap” a brassói határozatról.

Brassó, máj. 25.

Alább közöljük a „Magyar Hirlap” cz. lap vezércikkét, a melyben Brassó város képviselőtestületének a magyar nyelv jegyzőkönyvi nyelvvé emelése tárgyában beadott indítvány elvetését illetőleg hozott határozatát méltatja. Ez a lap talán az összes fővárosi lapok közt a legkeményebb kifejezésekkel ítéli el a városi atyák magatartását. Mi azonban nem a „kemény” kifejezések reprodukálása, hanem az országos hangulat ismertetése céljából mutatjuk be cikkét olvasóinknak az alábbiakban:

Bakszász rugaszkodás.

Bakbúz terjed át a Királyhágón: Brassóban politizálnak. Ezt a kis politikát szeretőnk orra alá dörgölni mindazoknak, a kiknek nagy-germán szíve a bakszászok *Nothschreijain* megesett.

Brassóban, az agyonmagyarosított Brassóban, melylyel az a dsingiszkáni kegyetlenség történt, hogy Magyarországon a nevét hivatalból magyarul állapították meg, a mi derék szász kulturvolkunk az ő szörnyű megmagyarosítása közepette mégis megmaradt kis védekező erejével fényes boszút állott az ázsiai elnyomókon. Két magyarnak — hogy az ilyenek még a városi tanácsba is bejuthatnak! — az talált eszébe jutni, hogy nemes Brassó városának Magyarországon a magyar nyelvet ajánlja jkőnyvi nyelvül. No meg is érezték a *furor teutonicus*! Olyat még a nagy Bismarck sem pipált — pedig ő ugyancsak nagy pipás vala — a kulturszászok, hogy megmosták a vakmerő „madjárok” fejét! No még csak az kéne: magyar szó Magyarországon! Az indítványt fényesen leszavazták, s hogy valahogy a szavazásnak értelme ne vesszen, egyikük, egy Lurtz nevű, fel is ugrott megmagyarázni, hogy ők az oláhoknak megadnák ezt a kedvezést, de a magyaroknak? Soha!

Ezt a Lurtz urat — ugyis elég régen fészkelődik, kapaszkodik utána — ezennel átadjuk a halhatatlanságnak, a brassói esetet mélyen bevessük az emlékezetünkbe, kinyitjuk a térképet, megnézzük, hogy Brassó még magyar földön van-e, s ezek után egész nyugodtan azt a kérdést vetjük föl: nem érkezett-e még el az ideje, hogy a magyar nemzet is meghallassa a maga vészkiáltását s Európa szabad nemzeteire apelláljon az ő szász elnyomóinak vérlázító pasálkodása ellen?!

Nem, ennyire még nem vagyunk — s tudunk tán még magunk is rendet tartani a magunk portáján.

De meddig tűrjük mi ezt a határtalan arczatlanságot, a mi magunk vérrel megrajzolt s ezredéves munkával megszerzett határain belül?

Meddig nézzük ezt a vakmerőségében már nevetséges puffeszkedést, mely a saját házukban nő a nyakunkra? A szász testvéreket úgy fölveti a jó mód, hogy nem térnek a bőrükbe. Erőnek-erejével azt akarják, hogy eret vágjunk rajtuk?

A szász testvérek egy kicsit összetévesztik magukat Poroszországgal, s Magyarországot Posenel és Elzászszaal. A szász testvéreknek az ő liliputiságuk megrontotta a szemét a méretek iránt, s nem veszik észre, hogy egy kicsit fölcserélték a szerepeket. A szász testvérek abban a tévedésben vannak, hogy mert a magyarság nem úgy bánik velük, mint az ő Reichbeli *onkel* juk bánik a lengyelekkel s a francziakkal, hogy ezért nekik kell így bänniök a magyarokkal. A szász testvéreknek fejébe szállt a nagy-német dicsőség; azt tartják, hogy valakinek urnak kell lennie az országban, s ők az uraságot nem képzelhetik másnak, mint gögösnek, orczátlannak, vakmerőnek és erőszakosnak. Hát hiszen, ha nagyon akarják, lehet még tetszésük szerint is. Ha az uraságot a maguk izlése szerint akarják formálni, elérhetik ezt is — csak hogy akkor az urak nem ők lesznek!

A germánság a maga bélyegét nyomta a világra, s ebbe az új világba, úgy látszik, a mi magyar türelmességünk nem illik bele. A mit erőnknek hittünk, a méltányosságunkat, a nemzetiségek fészkelődve itélik gyöngeségnek. Visszaélnék azzal, hogy élni hagyjuk őket. Megmarnak, mikor a keblünkön melengetjük őket. A kik lakájai és vérebei voltak az osztrák elnyomónak, megvetik az új gazdát, a ki emberszámba veszi őket. Ők tudják legjobban, hogy mit érdemelnek, s mi vessünk magunkra, hogy nem bántunk velük érdemük szerint. S az már a germán lovagiassághoz tartozik, hogy taposson agyon, a kit magánál gyengébbnek tart.

S ismerjük el: van rá oka, hogy gyengének tartson bennünket. A szász nagyzási hóbort nem új keletű, s mi elmulasztottuk csirájában elfojtani. Kellemetlenséget kellemetlenség után zuditottak ránk a szász testvérek, s mi lenyeltük és nem tettünk ellene semmit. Csuda-e, ha a Lurtzokban föltámadt az egyszerű bankár filozófiája, a kinek már magyar nevű fia a nehéz időkben *i ő i s p á n s á g o t* vállalt, de becsületes magyar szellemben vitte a tisztségét. Az öreg bankár audiencián járt a császárnál, a ki a kihallgatás végén rászólt az öreg urra: Kedves X., mi van az ön fiával, — tudja, hogy ő nagy kellemetlenségeket okoz az én kormányomnak? Mire az öreg alázatosan csak ennyit mondott: Felség, micsoda kormány lehet az, a melyeknek az én fiam kellemetlenségeket tud okozni?! S így gondolkoznak a Lurtzok is: micsoda nemzet lehet az, a melyeknek mi kellemetlenséget tudunk okozni?!

A mi bűnünk, a mi nagy bűnünk, hogy mi csakugyan *ilyen* nemzet voltunk. Európában, ezer ellenséges hatalom közt, meg tudtuk vetni a lábunkat, s valami lovagiaskodó álszeméremből a magunk földjén még mindig nem éreztettük meg, hogy mi vagyunk az urak. A mi doktriner szentimentálisságból fakadt papirosbölcsségű nemzetiségű politikánk egyre-másra termi a mérges gyümölcsöket. A horvátság valaha hü testvérünk volt: ma házi ellenségünk. A román-ság egy országgrészre menő hazaárulást jelent.

A szászok pedig csak az új Nagy Károlyt várják, hogy a hun-avarokat kiverjék Pannóniából. S ha az új magyar államiság harminczkettedik esztendejében annyira tudtuk vinni, hogy egy magyarországi városban tüntető módon és orczátlan kommentárokkal leszavazzák a magyar hivatalos nyelvet: akkor nekik van igazuk.

A bakszászok Bismarcktól tanultak nemzetiségi politikát, — a kinek szobrára gyűjteniök épp a minap engedte meg a belügyminiszter. Mi Deák Ferencztől tanultunk — s ismerjük el: rossz mesterünk volt. Majd mi is Bismarcktól tanulunk. Jó iskola, a pózeni lengyelek tanuskodhatnak mellette. Örök kár volna, ha a mi szász testvéreink csak hallomásból ismernék az ő nagy rokonuk módszerét.

Megismerhetik még gyakorlatban is.

Levél a szerkesztőhöz.

Budapest, május 19

Kedves Barátom!

Annál a meghitt viszonynál fogva, melyben hajdanában becses lapoddal állottam, remélem, hogy helyet szorítasz a »Brassói Lapok« 106. számában f. évi május 10-én megjelent B. S. betűkkel aláírt cikkelyre vonatkozó némely észrevételemnek.

Őszintén fájjalom, hogy ez a — személyemmel foglalkozó — közlemény napvilágot látott. Fájjalom, mert vesztettül tulolt a célon s az embernek az arczába kergeti a vért.

Te régen ismersz jó Barátom s így azt is tudod, hogy világeletemben két dolognak voltam esküdt ellensége, — a tömjéntüstnek s a Barnum nagy dobjában megszólaló szellemnek. Közéletünknek, társadalmunknak ezt a két rákfénjét, az emberi önérzet és méltóság temetőbogarát kiméletlen kézzel ostromoltam és irtottam, a hol csak hozzá férhettem; — a magam lelkében sem türtem meg. Épen azért érintett oly kellemetlenül az ellenem megcselekedett dithyrambus, — bár jóakaratu tendenciáját nem tagadhatom.

Kartársaim és barátaim ítélete s esetleges jóvéleménye semmiképp sem közönyös előttem, mindazonáltal tevékenységem elismerését egyedül lelkem öntudatában keresem s mert kötelességeim teljesítésében soha sem láttam valami különös érdemet, csak sajnálni tudom, hogy B. S. barátom oly képtelen hyperbolákra ragadtatta magát. Én természetbuvár vagyok, nem hiszek a hazajáró lelkekben s tiltakozom az Istenben megboldogult Philippus Paracelsus Bombastus föltámasztása ellen.

A cikkely különben sok tévedést foglal magában, melyeket lehetetlen hallgatással mellőznöm.

Nem áll az, hogy a rio de janeiro muzeum igazgatójával hívtak volna meg, mindössze is a sao paolói muzeum custosi állására kaptam meghívást s nem rajtam mult, hogy el nem fogadtam.

Nagy és igazságtalan tévedés, hogy »Paszlavszky tudós gögjét és Entz elbizakodott tévedéseit« a kellő mértékre hűtöttem volna le; annál sajnálatosabb e tévedés, mert hazai kulturánk e derék munkásai semmiképp sem szolgáltak rá ily lealacsonyító véleményre. Entz dr. műgyetemi tanárral soha sem volt tudományos polémiaim s az ő tudományos működése oly komoly és tiszteletreméltó, hogy még ellenségei sem

vethetnek szemére «elbizakodott tévedéseket» Paszlavszky tanárral igenis volt polemiam, de annak teljességgel nem az volt a célja, hogy az ő «tudós gögjét» lehűtsem. Tankönyvét teljes tárgyilagossággal bíráltam meg s igaz, sok kifogásom volt ellene, mindazonáltal a szerző, ki mint a Természettudományi Közlöny szerkesztője a tudományok népszerűsítése terén nagy érdemeket szerzett, kicsinylést épen nem érdemel.

Homéról és Phaedrusról, a bibliafordításokról, a varangyos békákról és Tiziánról is elkelve még egy-két szó, de hát mi maradna akkor abból a «fukar elismerésből», melylyel B. S. barátomnak hajdanában — vesztetre — adóztam?!

Ezek után téged s brassói barátaimat melegen üdvözölve maradtam igaz hived
Méhely Lajos.

HIREK.

Brassó, május 25

— **Hazafias adomány.** Dr. Gencsy András cs. és kir. nyug. főorvos, egyike a brassói magyarság azon régi oszlopmembereinek, a ki városunkból elköltözkedve is megőrizte itteni küzdő fajrokonai iránt érdeklődését és ügyök iránt táplált magyaros lelkesedését, a «Magyar-Ház» alap javára 10 forintot adományozott. Az összeget szerkesztőségünk a mai nap átszolgáltatta a Magyar Polgári Kör elnökének, Papp Ferencz butorgyárosnak, a szép példát pedig ezennel átadjuk a nyilvánosságnak azon óhajattal, hogy az minél több követőkre találjon.

— **Színház.** Tegnap este Varney egyik túlbemászó zenéjű s kedvese operetteje: «Tiszt urak a zárdában» került színre pompás és élvezetes előadásban. Tiszayné és Szekula Sárika mint mindig, ugy ez alkalommal is rendkívül kedvesen játszottak és szépen énekeltek. Tibor Lórika kaczkias korcsmáros lány volt. Élénk és temperamentumos játéka valamint szép éneke ez alkalommal is érvényesült. Kozma István és Mezey Andor derekasan kitettek magukért úgy ének mint játék tekintetében. Különösen Mezey remek játéka idézett elő folytonos derűtséget. Nemeth János az abbét jól és jellemző alakítással játszotta. A kisebb szerepek személyesítői valamint a kar is jók voltak.

— **Hangverseny.** Amint értesülünk, Gmeiner Ella k. a. városunk szülötte és hírneves opera-énekesnő, jegyesével Kieffler Gyula karlsruhei opera-énekesssel június hó 2-án az Orient szálloda nagytermében hangversenyt tart. Az érdekesnek és élvezetesnek ígérkező estélyre felhívjuk a közönség figyelmét.

— **Sétatéri-zene.** Holnap — pénteken — d. u. 5 órakor a sétatérén a városi zenekar játszik.

— **Emlékkö leleplezés.** Hazafias ünnepet ült a napokban Alsó- és Felső Csernáton (Háromszék m.) lakossága. A két község a maga körében gyűjtést indított, hogy emléket állíthasson a csernátoni hősnék, Végh Antal 48-as honvédhadnagynak. A szabadságharcban Gábor Áron mellett Végh látta el a székelyeket ágyukkal. Az emlékkö leleplezésére megjelent a két szomszédos község apraja nagyja.

— **Vonatkisiklás.** A budapest-brassói fővonalon, múlt héten Kis-Kapus álló-

más közelében baleset történt. Az 506. sz. személyvonat lokomotívja és három első kocsija kisiklott. Csak a gépvezető ügyességének és gyors elhatározásának köszönhető, hogy nagyobb mérvű vasuti szerencsétlenség nem történt. A többnyire mély álmomba merült utasok közt nagy rémület keletkezett, mikor a vagonok zökkenése és torlódása álmukból felriasztotta. Többen az ajtókon, ablakokon keresztül kiugrottak és kisebb-nagyobb horzsolást szenvedtek. A gépvezető mihielyt észrevette, hogy a gép a minden valószínűség szerint bűnös szándékkal meglazított sínekől kiköppen, rögtön erős, ellengőzt adott és nagy erőfeszítéssel sikerült a gépet megállítani, mielőtt a hátsó kocsik elérték volna a veszedelmes helyet. Nagyobb baj nem történt, csak hogy a kis-kapus-nagyszeben és nagyszeben-fogarasi vonatok másfélórai késéssel érkeztek végállomásukra.

— **Püspök beigtatás.** Dr. Bartók György erdélyi ev. ref. püspököt jövő pénteken d. e. 10 órakor igtatják be ünnepélyesen Kolozsvárt.

— **Állategészségügyi kimutatás.** A «Földmívelési Értésítő» mult vasárnapi száma közli a ragadós állati betegségek állását 1899. május hó 17-én. E kimutatásból vetjük át az alábbiakat. Brassó vármegye Takonykór: Szászhermány 1 u. Vidombák 1 u. összesen 2 község 2 udvar. Fogaras vármegye. Sertésorbáncz: Zernesst 4 udvar. Sertésvész: A. és F. Komána 1 udv. Háromszék vármegye. Rühkór: Peselnek 1 u. Sertésvész: Árapatak 1 u., Bodzaforoduló 1 u., Köröspatak 1 udv., N. Borosnyó 1 u. Szitabodza 1 u., Zágon 1 u. összesen 7 község.

— **A borhamisítás kérdéséhez.** A belügyminiszter kimondotta, hogy azon borkereskedő, aki tudva vizezett bort vásárolt és azt olasz borral keverte, mesterséges bor készítése által elkövetett kihágásban vétkes.

— **A lipiki gyógyfürdő.** A jelen fürdő-idény alkalmából, úgy mint eddig is, újlag a lipki gyógyfürdőre hívjuk fel tisztelt olvasóink figyelmét, annál inkább, minthogy ezen csodatevő forrásai és kitűnő berendezésnél fogva rendkívüli gyógyhatásának ismert jödfürdő az utóbbi években még olyan irányban is nagy gyógy sikereket ért el, melyek eddig egyetlen gyógyfürdőnél sem tapasztaltatta. Ismeretes volt ugyan, hogy a forrás gazdag natron-tartalommal bír és hogy ezen tulajdonságánál fogva érvényesítette csodatevő hatását csuzos és köszvényes bántalmaknál. A tudományos vizsgálatok, melyek az utóbbi években Németországban folytak, azt mutatták, hogy minden híres külföldi források, melyek mint a csuz és köszvény kiváló gyógyvizei tekintetnek, ezen hatásukat csak épen a natron-tartalomnak köszönik. Így történt, hogy a weiszbadeni, emsi, plombiersi stb. hason vegyhatással bíró fürdők, mint a köszvény gyógyítására való specifikus hírébe jutottak. Magyarországon nincsen több hasonló forrás, mely ilyen magas hőfoknál fog (64° C.) annyi natront tartalmazna, mint épen Lipik és azért azon tény, miszerint az említett köszvényes és csuzos bajokban szenvedő betegek Lipiken visszanyerték egészségüket, miután másutt hiába keresték bajuk ellen gyógyulást, csak az utóbbi időben találta a tudomány megfejtését. Ami a Lipike fürdő a legmodernebb építkezésekkel, gyógyépületekkel, szállódával kényelmes és czélszerű belső berendezésével

egy színvonalon áll a külföldi nagy fürdőhelyekkel. A nagy kiterjedésű angol parkban levő gyógyépületekben nagy és gyönyörű gyógyterem, kávéház, vendéglő olvasó- és játszótermek, valamint szinpad van, úgy, hogy a fürdőző közönség a kura idejét kellemes s zórakozással töltheti ki. Az összes fürdőépületek és az egész telep vilamos világítással van ellátva.

Táviratok.

A «Brassói Lapok» eredeti távirata.

Bécs, május 25. A tegnapi koronatanács még nem döntött. A bank privilegium képezi a legélesebb ellentétet. A magyar kormány a kiegyezés kérdésében ragaszkodik eddigi álláspontjához. Esetleges osztrák kormányválság van kilátásban, jöllehet, hogy a Thun kabinet visszalépése nem jelent megoldást, mivel a helyzet nehézsége nem a személyekben, hanem tárgyi ellentétekben rejlik, melyeket a 14 §-al rendezni nem lehet.

Színház.

Folyó szám 14.

Idénybérlet II.

Brassóban, 1899. május hó 26-án, pénteken

A VELENCZEI KALMÁR.

Szönmű 4 felvonásban. Irta Shakespeare. Fordította Ács Zsigmond. Rendező Könyves Jenő.

Kezdeté 8 órakor.

Foulard selyem 65 krtól

3 frt 35 krig méterenként — japáni, china stb. legújabb mintázatok és színekben, valamint fekete, fehér és színes Henneberg-selyem 45 krtól 14 frt 65 krig méterenként — a legdivatosabb szövés, színi tázatban. Privát-fogyasztóknak postabér és vámmentesen valamint házhoz szállítva, — mintákat pedig postafordultával küldenek,

Henneberg G. selyemgyarai (cs. és k. udv. szállító) Zürichben.

— Magyar levelezés. Svájcba kétszeres levélbélyeg ragasztandó. —

Bármily állást keres

egy középkori özvegy nő. Beszél német, magyar, román, görög és török nyelven. Inkább jó bánás mód, mind nagy fizetést igényel. Címe a lap kiadóhivatalában.

Üzlethelyiség berendezéssel.

Kut utoza 17 házszám alatt levő szép nagy telep és üzlet, ital, dohány áruvási és husvágószékekkel berendezve, szabad kézből eladó vagy azonnal haszonbérbe adó. Tudakozni ugyanott.

Laptulajdonos: Trattner H. Nyomatott a „Brassói Lapok” nyomdájában. Nyomdastulajdonosok: Trattner H. és társ.

Brassó, 1899. május hó 11-én.

A városi tanács.